



PLATEANMELDELSE

# Unikt, utsøkt og inspirert

«Norwegian Caravan»

Come Shine + KORK

LAWO/Musikkoperatørene

PLATE: Samarbeidet mellom Come Shine og KORK når nye høyder 13 år etter starten.

AV: **TERJE MOSNES**

«Never change a winning team» heter det, og Come Shine og Kringkastingsorkestret har vært et vinnerlag siden 2003 da de spilte sammen på Rockefeller og Kongsberg Jazzfestival.

De konsertene avstedkom albumet «In Concert» som Curling Legs rakk å få ut før Live Maria Roggen, Erlend Skomsvoll, Sondre Meisfjord og Håkon Mjåset Johansen tok en laaang Come Shine-pause til fordel for andre gjøremål.

Pausen var dem vel unt, og antakelig også helt nødvendig. Men i 2010 var en gjenoppstandelse gudskjelov ikke lenger til å unngå, og etter hvert som aktiviteten økte, kom også samarbeidet med KORK i gang igjen. Nå er nok et konsertalbum, «Norwegian Caravan», her, og det kreves ikke mye lytting for å fastslå at Come Shine og KORK fortsatt er en formidabelt musiserende størrelse med et uttrykkspotensial de er alene om i Norge.

## Ouvertüre

Det konsertopptaket som nå utgis som «Norwegian Caravan» ble gjort i NRKs Store Studio for et år siden. Der fant kvartett og orkester sammen i et typisk Come Shine-repertoar, med pianist/komponist Skomsvoll som uopphørlig uttrykks-utvidende arrangør og bestemt dirigent.

Innledningen er utvetydig: Med en Skomsvoll-ouvertüre som George Gershwin kunne vært bekjent av, er det som om døra til «the Great American Songbook» slås åpen av en hvithansket mellomkrigstidshånd. Alt virker stilsikkert og velkjent, men hvordan stilsikkert? «American standards» eller «amerikanske standarder à la Come Shine»?

Svaret kommer omgående. Når Juan Tizols «Caravan» trer fram, er det ikke i velkjent takt og tempo, men i en insisterende, halsstarrig valsetakt som Roggen på mirakuløst vis presterer å vokalbehandle i alle andre brøker enn akkurat  $\frac{3}{4}$ . Både arrangementet og samtlige musikers håndtering av det er en maktdemonstrasjon, og et varsko om å forvente det skomsvollsk uventede når innholdet bak flere kjente sangtitler etter hvert skal pakkes ut.

## Apokalyptisk

Og det skjer. Steve Cropper/Otis Reddings soulklassiker «Dock of the Bay» tas helt ned, til en resignasjonens hjerteskjærende tragedie der det eneste som skjer den arme fortelleren er at tida drypper ubønnhørlig av gårde. «Willow Weep for Me» åpner mørkt, stakkato og instrumentalt før den forvandles til en Roggen'sk showstopper; Johnny Cash's apokalyptiske dommedagsvisjon «The Man Comes Around» får fullt løpsk-tog-over-prærien/indianerne-angriper-og-kavaleriet-kommer-behandling av pauker, basuner og andre utslettelsesinstrumenter, og «Well You Needn't» gir Mjåset Johansen rom til å demonstrere trommesoloens iboende muligheter i dialog med fullt orkester, ved siden av at den går opphavsmann Monk en høy gang i uortodokse veivalg.

## Bevegende

Sterkest inntrykk gjør kanskje likevel den hudløse sorgrefleksjonen «I'll be Seeing You». Først bevegende formidlet av

Roggen, Come Shine og KORK, deretter like sterkt, likevel befriende usentimentalt videreført med Jan Erik Volds resitasjon av diktet «At fuglene ikke synger».

Også to andre stemningsmettede ballader får luksusframføring på denne perlerekka av et album, Billy Strayhorns «Something To Live For» (med en fin-fin Meisfjord-solo) og Lars Gullin/Lars Söderbergs «Danny's Dream». Alt – absolutt alt – skjer i inspirerte orkesterdrakter som forener følelser og intellekt, forberedelse og øyeblikk, vilje og gjennomføringsevne på utsøkt vis, og som i både snitt og farger kler kvartett og orkester perfekt. «Norwegian Caravan» er et sånt album der høydepunktene, både de solistiske og ensemblemessige, står i kø, og plata bør i så måte være et godt argument for at Come Shine og det permanent nedleggingstruede KORK gis sjansen til å utvikle dette særdeles vellykkede samarbeidet videre.

**Terje Mosnes**

JAZZNYTT